

מדינת ישראל
ועדת ערר לענייני קורונה וחרבות ברזל – מסלול ארצי

ערר 1047-25
(ערר חרבות ברזל)

לפני כבוד חברי הוועדה:
ערן עסיס, עו"ד - יו"ר
טניה חכמוב, רו"ח - חברה

העוררת: **הקודחים שבת בע"מ, ח.פ. 510951684**
באמצעות עפר אפרים שבת

נ ג ד

המשיבה: **רשות המסים**
באמצעות היחידה לטיפול במענק השתתפות בהוצאות קבועות
רחוב בן גוריון 38 רמת גן
מייל: corona.ararim@taxes.gov.il

החלטה

רקע וטענות הצדדים

1. הערר שבנדון נסוב על החלטת המשיבה לדחות על הסף השגה שהגישה העוררת.
2. העוררת הגישה תביעה לפיצויים בהתאם לפרק שמיני 1 לחוק מס רכוש וקרן פיצויים, התשכ"א-1961 (כנוסחו בהתאם להוראת השעה; להלן - **החוק**). ביום 1.5.2024 ניתנה החלטה הדוחה את התביעה, ובה הובהר כי העוררת רשאית להגיש השגה בתוך 60 יום מיום קבלתה (התאריך האחרון להגשת ההשגה לא צוין במכתב ההחלטה).
3. בפועל, הגישה העוררת את השגתה ביום 1.7.2024 – 61 ימים, שהם חודשיים בדיוק לאחר מתן ההחלטה בשלב ההשגה. השגה זו נדחתה על הסף מפאת האיחור בהגשתה.
4. מייצג העוררת טען כי המכתב נשלח אליו בדואר אלקטרוני ביום שבו לא נכח במשרד, ולכן קיבל את המכתב ביום למחרת (2.5.2024) – וזהו היום שממנו יש לספור את 60 הימים להגשת ההשגה. העוררת ביקשה להדגיש כי מדובר באיחור של יום אחד בלבד, שאינו אקוטי לצורך בחינת הבקשה, וטענה כי אי קבלת הפיצויים עלולה לסכן את המשך קיום החברה.
5. בתגובה מטעם המשיבה נטען כי אין לקבל את הטענה בנוגע למועד פתיחת ההודעה, שכן המועד הקובע הוא מועד שליחת הדואר האלקטרוני ולא מועד פתיחתו, הנתון לבחירת העורר. המשיבה הפנתה לפסיקה שדחתה טענות אודות איחור שנבע מהיעדר תשומת לב למתן החלטה בהשגה.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

6. המשיבה טענה כי בהתאם לפסיקה, הגשת השגה באיחור נבחנת באמת המידה המצומצמת של "טעמים מיוחדים", המתקיימים רק כאשר קיימות נסיבות חיצוניות שאינן בשליטת הניזוק. לעמדת המשיבה, רשלנות העורר אינה מהווה טעם מיוחד, גם כאשר מדובר באיחור של יום אחד בלבד.
7. המשיבה הדגישה בנוסף כי בשונה מפסיקות שניתנו בקשר למענקי הקורונה, בחוק שלפנינו נקבעה כסנקציה כי תביעות והשגות שלא נענו על ידי המשיבה במועד יתקבלו באופן אוטומטי. לטענת המשיבה, לאור חקיקה זו, ובשים לב לעומס המוגדל על נציגי המשיבה הנובע מכל תביעת פיצויים, יש ליישם באופן קפדני ודקדקני גם את המועדים לנקיטת הליך על ידי הניזוק.
8. המשיבה העירה כי הפסיקה לפיה יש לנקוט עמדה גמישה ביחס לחוק סוציאלי התייחסה להליך חריג ואיזוטרי, בעוד בענייננו, יש לייחס משקל לצורך לשים סוף להתדיינות.
9. לעמדת המשיבה, סיכויי ההצלחה בהליך מהווים שיקול משני, ואולם לגופו של עניין נטען כי העורר לא הגדיר את תביעתו מראש כתביעה במסלול של קבלן מבצע, ו"נזכר" באיחור לטעון זאת, בהשגה שהוגשה אף היא באיחור. לעמדת המשיבה, רשלנות זו אינה צריכה להצדיק רשלנות נוספת מצד העוררת.

דיון והכרעה

10. לאחר שעיינו בטענות הצדדים, באנו לכלול מסקנה כי דין הערר להתקבל – ההחלטה הדוחה את ההשגה על הסף תבוטל, ויהיה על המשיבה לדון בהשגה לגופו של עניין.
11. בהתאם לתקנה 6(ג) לתקנות התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה), התשפ"א-2020, ניתן להאריך את המועד להגשת הערר "מטעמים מיוחדים שיירשמו".
12. כפי שהובהר לא אחת בפסיקה, בבחינת הטעמים להארכת המועד לנקיטת הליך ערעורי, יש לתת את הדעת למספר שיקולים: הסיבה לעיכוב בהגשת ההליך, משך האיחור, מהות ההליך, הסתמכות הצד שכנגד על התוצאה בהליך הקודם, וכן הסיכויים הלכאוריים של ההליך הערעורי (ראו למשל בש"א 482/08 **דב פיכמן נ' כונס הנכסים הרשמי**, ניתן ביום 28.1.2008; רע"א 1376/17 **אליהו יערי נ' רקח דוד**, ניתן ביום 15.5.2017). להלן נתייחס לשיקולים אלו כסידרם:
 - א. הסיבה לעיכוב בהגשת ההליך – ב"כ העורר טען כי מנקודת מבטו, סבר שעליו להגיש בתוך 60 ימים ממועד פתיחת ההודעה בדואר האלקטרוני. בהקשר זה הצדק עם המשיבה כי המועד הקובע הוא מועד הגעת הדואר האלקטרוני ולא מועד פתיחתו, ואולם ייתכן כי ניתן להכיר בטעות של העורר כטעות לגיטימית, שמוכרת

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

כ"טעם מיוחד", אף אם לא מדובר ב"נסיבה חיצונית" (ולעניין טעות סובייקטיבית ראו את פסיקת העליון בבר"מ 6094/13 לאול מדהנה נ' המשרד לקליטת עליה). לא למותר להעיר כי במקרים לא מעטים שחלקם הגיעו גם לשולחנו, טעו ניזוקים לסבור כי עומדים לרשותם חודשיים להגשת ההשגה או הערר (שהם לרוב 61 ימים), כך שמדובר בטעות שאינה בלתי סבירה.

ב. משד האיחור – מדובר באיחור מזערי של יום אחד בלבד.

ג. מהות ההליך – הערר נוגע לתביעת פיצויים, בהתאם להסדר חקיקתי אשר נועד לסייע למגזר העסקי בישראל להתמודד עם השפעותיה השליליות של המלחמה. יש לתת את הדעת לתכליות הסיוע העומדת בבסיס ההסדר, ולצד זאת גם לשאיפה של המחוקק להבטיח כי המנגנון לחלוקת הפיצויים על ידי המשיבה יהיה מהיר ויעיל.

עוד יצוין כי ההליך שלפנינו שונה במהותו מהליכי ערעור המתקיימים בבתי משפט, אשר בהם דנה הפסיקה שהוזכרה לעיל. בבית משפט, ערעור מוגש לאחר שהתקיים הליך שיפוטי קודם בפני ערכאה ראשונה, ואילו בענייננו, מדובר בהשגה שמהווה שלב ראשון לבחינה מחדש של ההחלטה. בהליך שהתברר בערכאה קודמת, האינטרס הציבורי במתן זכות גישה לערכאות אינו דומה לזה שבענייננו, שכן במקרה כזה, דחיית ההשגה על הסף משמעותה כי העניין לא יתברר כלל באף ערכאה שיפוטית, על כל המשתמע מכך.

ד. הסיכויים הלכאוריים של ההליך – מההשגה שצורפה עולה כי העורר הינו קבלן מבצע, וככל הנראה הדבר לא צוין כנדרש בטופס התביעה. ייתכן כי מדובר ברשלנות כעמדת המשיבה, ואולם ספק רב האם רשלנות זו, כשלעצמה, מצדיקה דחיית התביעה ושליחתה המלאה. ככל הידוע לוועדה, המשיבה נוהגת לאפשר בשלב ההשגה מעבר בין מסלולים, לרבות אף כשמדובר במעבר למסלולים שאינם מכוח החוק, ועל פניו, אילו הייתה ההשגה מוגשת במועד, היא הייתה מאפשרת את התאמת המסלול לאופיו האמיתי של הניזוק.

13. בבחינת התמונה הכוללת, באנו לכלל מסקנה שלא היה מקום לדחות את ההשגה רק בשל האיחור בהגשתה. הערר הוגש באיחור מזערי של יום אחד בלבד, והטענות בדבר היותה של העוררת קבלן מבצע ראויות לבחינה. בנסיבות כאלה, יהיה זה מרחיק לכת לחסום את עניינה של העוררת מכל בירור בהליך שיפוטי.

14. אנו ערים לכך שהעוררת לא הציגה "נסיבות חיצוניות" שאינן בשליטתה. מדובר בטעות גרידא, וייתכן כי בהליך ערעורי המתקיים בפני ערכאה גבוהה של בית משפט, לאחר בירור העניין בערכאה קודמת – טענה כזו לא הייתה מתקבלת. אולם לצד הצורך לבחון את הסיבות לאיחור, הצביע בית המשפט העליון בפסיקותיו על שיקולים נוספים שיש לבחון,

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

ולא בכדי. בענייננו מהות ההליך היא שונה, ובהיעדר הליך קודם שהתברר בפני ערכאה שיפוטית, גם שאלת סיכויי ההליך ראויה להתברר ברצינות, ולו באופן ראשוני.

15. החשש שהביעה המשיבה הוא מובן, ואיננו רואים מקום להיענות כדבר שבשיגרה להשגות ועררים שהוגשו באיחור ללא הצדקה מיוחדת. נקיטת ההליך באיחור מטילה נטל כבד על מי שמבקש לקדם את ההליך באופן הזה, ועליהם להצדיק זאת. אולם המקרה שלפנינו בולט בחריגותו – מדובר באיחור של יום אחד, ובמקרה כזה הנטל אינו גבוה, ואף לגופו של עניין, מדובר בטענה לסיווג כקבלן משנה, טעות בסיווג שניתן היה לתקן בנקל.

16. העובדה שהמשיבה כבולה גם היא לסד זמנים מוחלט אכן יכולה וצריכה להוות שיקול, ואמת המידה הנדרשת להצדקת האיחור מצד העוררים היא אכן קפדנית יותר (ראו ערר 1390-24 אריה אלחנן איזנטל נ' רשות המסים, ניתן ביום 09.12.2024). עם זאת, לא מצאנו בפסיקה בסיס להורות על חסימה מוחלטת של עררים שהוגשו באיחור, ולנוכח השיקולים שהותוו בפסיקה, אף ההשוואה לאמות המידה שהותוו בהליכי ערעור, צריכה להיבחן בזהירות.

17. בשולי העניין, ייאמר בזהירות ומבלי לקבוע מסמרות כי אף אילו היינו צריכים לדון ולהכריע במקרה שבו המשיבה איחרה ביום אחד בלבד – בדומה לאיחור של העוררת בענייננו – ספק אם היה מקום לגישה הקפדנית והמחמירה שאותה מבקשת המשיבה ליישם בענייננו.

18. הלכה למעשה, אנו מורים על החזרת העניין לשלב ההשגה. המשיבה מתבקשת לבחון את ההשגה כפי שהוגשה ולהכריע בה לגופו של עניין, בתוך המועדים הקבועים בחוק.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 60 יום.

ניתנה היום, י"א שבט תשפ"ה, 09/02/2025, בהעדר הצדדים.

1047-25

טניה חכמוב, רו"ח
נציגת ציבור

ערן עסיס, עו"ד
יו"ר הועדה